

AFTER

ABANS D'ELLA

@IMAGINATOR1D

ANNA TODD

TOT
CANVIARÀ

UN FENOMEN

wattpad

Columna

0

ANNA TODD
AFTER.
ABANS D'ELLA

(Sèrie After, 0)

Traducció d'Esther Roig

Columna

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *BEFORE*

PRIMERA EDICIÓ: NOVEMBRE DEL 2015

© ANNA TODD, 2015

L'AUTORA ESTÀ REPRESENTADA PER WATTPAD.

PUBLICAT D'ACORD AMB L'EDITOR ORIGINAL, GALLERY BOOKS,

UNA DIVISIÓ DE SIMON & SCHUSTER, INC.

© DE LA TRADUCCIÓ DE L'ANGLÈS: ESTHER ROIG, 2015

© EDITORIAL PLANETA, S.A., 2015

© COLUMN EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2015

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2030-3

DIPÒSIT LEGAL: B. 25.183-2015

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA

IMPRÈS A: EGEDSA

CANÇONS DE L'INTERIOR:

PÀG 102: © «WAR PIGS», 2013 BLUE PARADISE RECORDS, INTERPRETADA PER BLACK SABBATH.

PÀG 457: © «BLOOD BANK», 2009 JAGJAGUWAR, INTERPRETADA PER BON IVER.

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.

Podem adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Quan era petit, el nen somiava en qui seria quan fos gran.

Potser policia o professor. En Vance, l'amic de la mare, llegia llibres per guanyar-se la vida i això semblava divertit. Però el nen no estava segur de les seves capacitats, no tenia talents. No sabia cantar com en Joss, un nen de la seva classe, no sabia sumar i restar nombres llargs com l'Angela, amb prou feines era capaç de parlar davant de tota la classe, al contrari que en Calvin, que era graciós i sorollós. L'única cosa que li agradava era llegir una pàgina darrere l'altra dels seus llibres. Esperava que en Vance n'hi portés; un a la setmana, de vegades més, de vegades menys. Hi havia èpoques que no es presentava i el nen s'avorria, rellegint les mateixes pàgines gastades dels seus llibres preferits. Però podia confiar que aquell bon home tornaria sempre, amb un llibre a la mà. El nen va créixer en altura i en intel·ligència, dos dits i un llibre nou cada quinze dies, o això semblava.

Els seus pares anaven canviant amb les estacions. El seu pare es va tornar més cridaner i deixat, la seva mare estava cada vegada més cansada i els seus sanglots omplien la nit més i més fort. La pudor de tabac i de coses pitjors va començar a introduir-se en les parets de la caseta. Amb la mateixa certesa que els plats s'acumulaven a l'aigüera ho feia la pudor de whisky a l'alè del seu pare. Els mesos passaven i de vegades ni es recordava de la cara que feia el seu pare.

En Vance va començar a venir més sovint i ell no es va adonar que els plors de la seva mare a la nit canviaven. Aleshores ja havia fet amics. Bé, un amic. L'amic se'n va anar i ell no es va esforçar per fer-ne de nous. Li feia l'efecte que no en necessitava, que ja estava bé sol.

Els homes que van venir aquella nit van canviar alguna cosa dins del nen. El que va veure que li passava a la seva mare el va endurir, i es va tornar irat al mateix temps que el seu pare esdevenia un desconegut. Poc després, el seu pare va deixar d'entrar trontollant en la petita i ronyosa casa. Se n'havia anat i el nen es va treure un pes de sobre. Prou de whisky, prou de mobles trencats o forats a les parets. L'únic que va deixar enrere va ser un nen sense pare i una sala plena de paquets de tabac mig buits.

El noi detestava el gust que deixaven els cigarrets, però li encantava la manera com el fum li omplia els pulmons i li prenia la respiració. Se'ls va acabar fumant tots i després en va comprar més. Va fer amics, si es pot anomenar així el grup de rebels i delinqüents que més que proporcionar amistat el que feien era causar problemes. Va començar a tornar tard a casa i les petites mentides

innocents i bromes inofensives que feia el grup de nois irats es van convertir en delictes més greus. Es van tornar més sinistres, fent coses que tots sabien que estaven mal fetes —mal fetes de debò—, però creien que només es divertien. Hi tenien dret i no podien negar la pujada d'adrenalina que els feia sentir tenir tant poder. Amb cada innocència que robaven, les venes els bategaven amb més arrogància, més desig, menys límits.

Aquest noi encara era el més tou de tots, però havia perdut la consciència que un dia li havia fet somiar que seria bomber o professor. La relació que estava desenvolupant amb les dones no era l'habitual. Anhelava el seu contacte, però es protegia de qualsevol mena de connexió emocional. També amb la seva mare, a qui va deixar de dir una cosa tan senzilla com «t'estimo». Amb prou feines la veia, de fet. Es passava el temps al carrer, i la casa va arribar a ser només un lloc on de tant en tant li arribava un paquet. Una adreça de l'estat de Washington estava escrita sota el nom d'en Vance en aquells paquets.

En Vance també l'havia deixat.

Les noies li anaven al darrere. Se li enganxaven, li deixaven mitges llunes a la pell dels braços amb les ungles quan ell els mentia, les besava i se les tirava. Després del sexe, la majoria el volien abraçar. Ell se les treia de sobre, sense deixar petons o carícies tendres a la seva pell. Gairebé sempre se n'havia anat abans que recuperessin l'alè. Passava els dies col·locat i les nits més col·locat encara. Al carreró de darrere la botiga de begudes alcohòliques o a la botiga del pare d'en Mark, malgastant la seva vida. Robant alcohol de les botigues, fent vídeos imperdona-

bles, humiliant noies ingènues. Havia deixat de sentir cap mena d'emoció que no fos l'arrogància i la ira.

Finalment, la seva mare va arribar al límit. Ni tenia diners ni paciència per afrontar el seu comportament destructiu. El seu pare tenia una oferta per treballar a una universitat dels Estats Units. A Washington, per ser exactes. El mateix estat en què vivia en Vance, la mateixa ciutat fins i tot. El bon home i el mal home junts al mateix lloc una altra vegada.

La seva mare no sabia que el noi la sentia parlar amb el seu pare d'enviar-lo a viure amb ell. Es veu que l'home s'havia reformat, si bé el noi no en podia estar segur. No n'estaria mai segur. El seu pare també tenia parella, una bona dona que feia sentir envejós el noi. Ella gaudia dels beneficis de la seva nova faceta. Ella compartia àpats sense alcohol i paraules amables que ell no havia pogut sentir mai.

Quan va arribar a la universitat, se'n va anar a viure a una fraternitat, per despit contra el seu pare. Però encara que no li agradés la casa, quan va traslladar les seves coses a l'habitació de dimensions considerables que seria la seva, va sentir un cert alleujament. L'habitació era el doble de gran que la que tenia a Hampstead. No tenia forats a les parets, no hi havia escarabats a la pica del lavabo. Finalment tenia lloc per posar els seus llibres.

Al començament, no es va fer gaire amb ningú, no es va preocupar per conèixer gent. El grup es va anar formant lentament i ell es va tornar a sentir atrapat en la mateix pauta sinistra.

Va conèixer el que podia haver estat el bessó d'en

Mark, a l'altra punta de món, als Estats Units, i va començar a pensar que era així com havia de ser la seva vida. Va començar a acceptar que sempre estaria sol. Sabia com ferir els altres, fer males passades. Va fer mal a una altra noia, com havia fet amb la d'abans, i va sentir la mateixa tempesta pujant i baixant per l'espina, maldant per destruir la seva vida amb una energia desfermada. Va començar a beure com bevia el seu pare, i així es va convertir en el pitjor dels hipòcrites.

Però tant li feia; estava entumit i tenia amics que l'ajudaven a ignorar que no hi havia res d'autèntic en la seva vida.

Res no era important.

Natalie

Quan va conèixer la noia d'ulls blaus i cabells foscos, va saber que el posaria a prova de maneres desconegudes. Era la noia més bona i despresa que havia conegut... i estava enamorada d'ell.

Va treure la noia ingènua del seu món ordenat i immaculat i la va arrossegar amb ell i després la va deixar anar en un món fosc i desprietat que li era totalment desconegut. La seva crueltat la va convertir en una proscrieta, exiliada primer de la seva església i després de la seva família. Les xafarderies van ser dures, els comentaris en veu baixa van córrer d'una dona virtuosa respectuosa de la Bíblia a una altra. La seva família no va ser millor. No tenia ningú, i va cometre l'error de confiar en ell i pensar que era millor del que era capaç de ser.

El que ell li va fer va ser la gota que va fer vessar el got per a la mare del noi. El va enviar als Estats Units, a l'estat de Washington, per viure amb el seu aspirant

a pare; la manera com havia tractat la Natalie el va exiliar del seu Londres natiu. La solitud que havia sentit sempre es va traslladar finalment a la vida real.

Avui l'església està plena de gom a gom, un banc darrere l'altre, tothom unit per pregar en una tarda calorosa de juliol. Cada setmana hi ha les mateixes persones, que coneixen pel nom i pel cognom.

La meua família viu aquí com la reialesa en un dels llocs més petits de culte a Jesús.

La Cecily, la meua germana petita, seu al meu costat a la primera fila, rascant amb els ditets la fusta gastada del banc. La nostra església acaba de rebre una subvenció per renovar una mica l'interior, i el grup de joves hem ajudat a recollir el material donat pels veïns. Aquesta setmana, la nostra feina consisteix a obtenir pintura dels comerços del barri i pintar aquests bancs la setmana vinent. M'he passat les tardes anant d'una ferreteria a l'altra demanant donacions.

Per acabar d'adobar la sensació de futilitat que em produeix aquesta tasca, sento un petit espetec i veig que la Cecily ha trencat un bocinet de fusta del banc. Porta les ungles pintades de rosa per fer joc amb el llaç que guarneix els seus cabells castany fosc, però quan vol pot ser molt destructiva.

—Cecily, que la setmana que ve els hem d'arreglar! No facis això, sisplau. —Li agafo les manetes afectuosament i ella fa morros—. Ens pots ajudar a pintar-los perquè tornin a lluir. Oi que t'agradaria? —Li somric. Ella

em fa un somriure adorable sense gaires dents, i fa que sí amb el cap. Els cabells rinxolats es mouen amb ella, i la mare se la mira, orgullosa de la feina que ha fet aquest matí amb l'arrissador.

El pastor està a punt d'acabar el sermó i els meus pares miren endavant amb les mans agafades. El coll em sua i em llisquen gotes enganxoses per l'esquena mentre pel cap em volten paraules sobre pecat i sofriment. Fa tanta calor que a la meva mare li brilla el maquillatge del coll i té taques negres al voltant dels ulls. Aquesta deu ser l'última setmana sense aire condicionat que haurem de patir. Val més que ho sigui; si no, sóc capaç de fer-me la malalta per evitar tornar a aquest lloc sufocant.

Al final del servei, la meva mare va a parlar amb la dona del pastor. La meva mare l'admira molt, una mica massa per al meu gust. La Pauline, la primera dama de la nostra església, és una dona dura, amb poca empatia amb els altres, i per això entenc que a la meva mare li caigui tan bé.

Saludo en Thomas, l'únic noi de la meva edat que hi ha al grup de joves. Quan passa pel meu costat, ell i tota la família, seguint la cua de persones que surten de l'església, em torna la salutació. Desitjosa de respirar aire fresc, em poso dreta i m'eixugo les mans amb el meu vestit blau clar.

—Pots portar la Cecily al cotxe? —demana el meu pare amb un somriure de complicitat.

Intentarà que la meva mare pari de xerrar, com cada diumenge. És d'aquelles dones que xerren i xerren després d'acomiar-se com a mínim tres vegades.

En aquest sentit no m'hi assemblo gens. Sóc més aviat com el meu pare, que diu poques paraules però normalment plenes de coneixement de la vida. I sé que al meu pare li encanta veure que m'ha transmès tantes coses, des del seu capteniment discret, als seus cabells foscos i els ulls blau clar, els trets més evidents, fins a l'alçada. O la poca alçada. Tots dos fem amb prou feines metre seixanta-cinc, però ell és un pèl més alt que jo. La mare se'n riu dient que la Cecily serà més alta que nosaltres quan tingui deu anys.

Assenteixo i agafo la mà de la meva germana. Camina més de pressa que jo, amb una excitació infantil que la porta a passar ràpidament entre les poques persones que queden. La vull retenir, però es gira amb un somriure enorme a la cara i no em veig amb cor de fer res més que seguir-la. Ens posem a córrer, baixant l'escala i cap a la gespa. La Cecily esquiva una parella gran i em fa riure quan xiscla i evita pels pèls tirar a terra en Tyler Kenton, el nen més dolent de la nostra església. El sol brilla i l'aire és pesant als pulmons i corro més i més de pressa, darrere d'ella, fins que cau a terra. M'agenollo per veure si s'ha fet mal. Li aparto els cabells de la cara. Està a punt de plorar i li tremola molt el llavi de baix.

—El vestit... —Es toca el vestit blanc amb les manetes preocupada per les taques d'herba a la roba—. L'he destrossat!

Es tapa la cara amb les mans brutes i jo les agafo i les hi abaixo sobre la falda.

Li somric i parlo tranquil·litzadorament.

—No està destrossat. Es renta i llestos.

Li passo el dit gros per la llàgrima que intenta lliscar-li per la galta. Ensuma pel nas, no gaire convençuda.

—Són coses que passen; a mi em deu haver passat trenta vegades —dic, encara que sigui mentida.

Les comissures dels llavis se li apugen i s'esforça per no somriure.

—No és veritat —protesta davant de la meva mentida.

L'abraço i l'estiro per aixecar-la. Li miro els braços blancs per assegurar-me que realment no s'ha fet mal. Tot bé. L'agafo per les espatlles i travessem el pati cap a l'aparcament. Els meus pares vénen en aquesta direcció, ara que el meu pare ha aconseguit que la meva mare pari de fer safareig.

Al trajecte de tornada sec darrere amb la Cecily, dibuixant papallonetes al seu quadern preferit de pintar i acolorir mentre el pare parla amb la mare dels problemes que hem tingut amb els óssos rentadors a les galledes de les escombraries. El pare deixa el cotxe en marxa quan aparca a l'entrada. La Cecily em fa un petó ràpid a la galta i baixa del cotxe. També baixo i abraço la meva mare. El pare em fa un petó a la galta i pujo al seient del conductor.

El pare em mira des de fora.

—Vigila, eh, bitxo. Amb aquest sol hi ha molta gent al carrer. —Alça la mà per protegir-se els ulls del sol. És el dia més assolellat que hem tingut a Hampstead des de fa temps. Ha fet calor, però sol no.

Assenteixo i prometo al pare que aniré amb compte.

Espero a sortir del barri per canviar l'emissora de ràdio. Apujo el volum i canto totes les cançons fins que

arribo al centre de la ciutat. El meu objectiu és que em regalin tres pots de pintura a cada una de les tres botigues on aniré. Si me'n donen un ja estaré contenta, però el meu objectiu és que me'n donin tres per tenir prou pintura per a tot.

La primera botiga, Mark's Paint and Supply, és famosa per ser la més barata de la ciutat. L'amo, que es diu Mark, té bona fama al barri, i tinc ganes de coneixe'l. Aparco a l'aparcament gairebé buit; només hi ha un cotxe d'estil clàssic pintat de vermell poma i una furgoneta en tot l'aparcament. L'edifici és vell, una construcció inestable feta amb taulons i guix. El rètol està tort, i la «M» gairebé no es veu. Quan obro la porta de fusta, grinyola i se sent una campana. Un gat salta d'una capsa de cartró i aterra davant meu. Acaricio un moment l'animaló abans d'anar a la caixa.

L'interior de la botiga és tan deixat com l'exterior, i amb tants trastos no veig el noi que hi ha darrere la caixa quan m'hi acosto. La seva presència allà em sorprèn una mica. És alt i ample d'espatlles; sembla la mena de noi que ha fet molt d'esport.

—Mark... —dic, intentant recordar com es diu de cognom. Tothom li diu Mark i prou.

—En Mark sóc jo —diu una veu darrere del noi atlètic.

Mirant una mica pel costat, veig un altre noi, assegut en una cadira darrere de la taula, tot vestit de negre. És molt més prim que l'altre, i tanmateix té una presència molt més gran que ell. Té els cabells foscos, llargs pels costats, que li tapen el front. Té els braços tatuats en clapes de pigment negre en un mar de pell bronzejada.

No és una cosa que em vagi gaire, però en lloc de sentir rebuig, només penso que aquest estiu tothom està bronzejat menys jo.

—No és ell, sóc jo —diu una altra veu. Mirant cap a l'altre costat del primer, veig un noi d'alçada mitjana, prim, amb els cabells molt curts—. Però sóc el fill. Si busques el meu pare, avui no hi és.

El tercer noi també té alguns tatuatges, però més organitzats que els del noi escabellat, i té un pírcing a la cella. Recordo que vaig dir als meus pares que em volia fer un pírcing al melic, i avui encara ric quan penso en la seva reacció horroritzada.

—Ell és el millor dels dos Marks —diu el noi escabellat, amb una veu greu i lenta. Somriu i se li fan dos cloclets encantadors a les galtes.

Ric, sospitant que la veritat no és ben bé aquesta.

—No sé per què, però ho dubto —dic de broma.

Tots riuen i en Mark s'acosta més, amb un somriure als llavis.

El noi de la cadira s'aixeca. És tan alt que la seva presència encara és més impressionant. Se m'acosta i em mira des dalt. És atractiu; té una cara forta. Una mandíbula marcada, pestanyes fosques, celles espesses. Té el nas fi i els llavis lleugerament rosats. El miro i ell em mira a mi.

—Busques el meu pare per algun motiu concret? —pregunta en Mark.

Quan no responc immediatament, en Mark i l'atleta es miren entre ells i miren el seu amic.

Torno a la realitat i una mica avergonyida que m'hagin enxampat encantada, els engego el meu discurs.

—Sóc de l'església baptista de Hampstead i volia preguntar si ens donaríeu pintura o material. Estem reformant l'església i necessitem donacions...

Callo perquè el noi atractiu dels llavis rosats parla en veu baixa amb els seus amics, en un to massa baix perquè els pugui sentir. Aleshores callen i els nois em miren alhora, tots somrient.

En Mark parla primer.

—Sí, dona, i tant —diu.

El seu somriure em fa pensar en un felí, sense saber ben bé per què. També somric i li dono les gràcies.

Ell mira el seu amic amb el vaixell gegantí tatuat al bíceps.

—Hardin, quants pots de pintura hi ha allà?

Hardin? Quin nom més estrany; no l'havia sentit mai.

Les mànigues de la samarreta negra d'aquest Hardin amb prou feines tapen la meitat superior del vaixell de fusta. Està molt ben fet; el detall i els tons estan representats amb gràcia. Quan li miro la cara, aturant-me un moment als llavis, sento que se m'encenen les galtes. Em mira de fit, notant el meu intens escrutini de la seva cara. Veig que en Mark i en Hardin es miren però no entenc què li diu en Mark sense veu.

—I si et fem una proposta? —diu en Mark, fent un cop de cap en direcció a en Hardin.

M'interessa saber què dirà. Aquest Hardin sembla divertit, una mica estrany, però de moment m'agrada.

—I de què es tracta? —M'enrosco les puntes dels cabells amb un dit i espero. En Hardin encara em mira. Té un no sé què de reservat. Ho percebo des de l'altra pun-

ta de la petita botiga. M'encurioseix aquest noi que s'esforça tant per semblar dur. M'esgarrifo només d'imaginar com reaccionarien els meus pares, què dirien si el portés a casa. La meva mare creu que els tatuatges són el mal, però jo no. No és que m'agradin gaire, però penso que poden ser una forma d'expressió, i no hi ha dubte que sempre es pot transmetre bellesa.

En Mark es rasca la barbeta afaitada.

—Si surts dues vegades amb el meu amic Hardin, et donaré quaranta litres de pintura.

Miro en Hardin, que em mira amb un somriure suficient a les puntes dels llavis. Uns llavis preciosos. Les faccions lleugerament femenines el fan més atractiu que la roba negra que porta o els cabells embullats. Potser era d'això que parlaven? Que li agrada a en Hardin?

Mentre m'ho penso, en Mark apuja l'aposta.

—El color que vulguis. L'acabat que vulguis. Paga la casa. Quaranta litres.

És un bon venedor.

Faig petar la llengua al paladar.

—Una vegada —contraproposo.

En Hardin riu; la nou del coll es belluga amb la seva riolla i els clotets a les galtes s'accentuen. Doncs, sí, està com un tren. No entenc com no me n'he adonat tan bon punt he arribat. Estava tan concentrada en la missió d'obtenir la pintura que no m'havia adonat que té uns ulls verdíssims sota els fluorescents de la botiga.

—Una vegada està bé. —En Hardin es fica la mà a la butxaca i en Mark mira el xicot dels cabells rapats.

Sentint-me una mica victoriosa amb l'èxit del meu

esforçat regateig, somric i enumero els colors que neces-
sito per als bancs, les parets, les escales, i tota l'estona faig
veure que no estic il·lusionada per sortir amb en Hardin,
el noi descabellat, reservat, que és tan innocent i tímid
que està disposat a canviar cinquanta litres de pintura per
sortir amb una noia.